

fætning, at der skulde gives Vederslag for Nedgangen i Afgiften. Naar jeg nu ikke desto mindre er slaaet ind paa en anden Vej, da stete det i Tilbud til Landets fremmskridende Udvikling; men jeg tror, at det ikke maa glemmes, at derved er der gjort et Tilbud, som ingenlunde er uden Betydning. Naar man vil samle de Forslag til Nedsættelse i Indtægtsafgang, som findes fremkomne — jeg lader aldeles ligge Forslagene til Udgiftsforøgelse, men holder mig blot til Forslagene til Indtægtsafgang — saa vil det vise sig, at det er omtrent $\frac{1}{2}$ Million. Jeg skulde tro, at det ved nærmere Overveelse maa erkendes, at saadanne Forslag just ikke røbe nogen Forsagthedsaand, om de end ere besnibige. Jeg gjorde ved 1ste Behandling af dette Lovforslag Rede for disse Betragtninger. Der fremkom ved denne 1ste Behandling Onsker om betydeligere Nedsættelser i Loldsafterne, og det Spørgsmaal stillede mere eller mindre ligefrem, hvorledes Ministeren vilde stille sig til saadanne Nedsættelser. Nu maa de ærede Medlemmer vist erkende, at naar der stilles et saadant Grundspørgsmaal som det, der her forelægges, vilde det være et Legn paa en meget mangelfuld foregaaende Overveelse, dersom Ministeren 14 Dage efter, at han ved Lovforslagets Forelæggelse havde indtaget sit Standpunkt, vilde erklære sig villig til at opgive det. Jeg tror sandelig ikke, at noget Land var tjent med en saadan Finantsminister. Jeg forklarede altsaa det Udgangspunkt, hvorfra Lovforslaget er affattet; jeg fremhævede, at der indrykkes en efter Omstændighederne ikke ringe Nedgang i Indtægterne i det Hele taget ved dette Lovforslag; jeg troede, at det kunde forsvares at opgive disse uden at fordrø Vederslag, men jeg hævdede, at under hele den nuværende finantsielle Tilstand maatte en betydelig yderligere Afgang — thi en saadan var der Tale om, Talen var ikke om 10, 40, 50 eller 100,000 Rd., det er jo umuligt absolut at angive Grænsen for den Nedgang, der kunde taales — erstattes ved samtidigt Vederslag, som blev givet ved en vedvarende Lov; thi det er den i vor Forsætning hjemlede Finantsordning, at en meget betydelig Del af vore Indtægter hviler paa faste Love. Jeg fremhævede de store Banskæligheder, som vilde være forbundne med at forlade det Udgangspunkt, fra hvilket Loven er affattet. Jeg mindede om, at naar man vilde gaa til de store Nedsættelser, kom man ind paa samtidig at maatte behandle og gennemarbejde et nyt Skatteomraade, som var omvirket og omvirket, et Omraade, hvor de i Rigsdagens forrige Samling stedfundne Forhandlinger, og jeg kan sige den almindelige Opfattelse, som mere og mere synes at trænge igjennem i de seneste Aar ikke saa Steder udenfor Danmark, netop nu have gjort Tidspunktet særdeles uheldigt, særdeles vanskeligt til en saadan Bearbejdelse af et nyt Skatteomraade. Saaledes udtalte jeg mig ved 1ste Behandling, og jeg tror,

at den Udtalelse, som den Gang kom fra mig, var saa klar, at der ikke let kunde være Tvivl om, hvordan den maatte forstaaes. Jeg tror nu heller ikke i Virkeligheden, at den har kunnet misforstaaes. Der blev imidlertid meget fort efter, at Udvalget var blevet nedsat, rettet en Opfordring til mig om at deltage i en aldeles foreløbig Konference, som det viste sig nærmest med Hensyn til, hvorledes mit almindelige Standpunkt var at opfatte. I Almindelighed anser jeg det ikke for rigtigt at komme ind paa Dntale af Konferencer med Udvalget, men den Maade, hvorpaa mine Samtaler med Udvalget have været gjorte til Gjenstand for Dntale her i Thinget, gjør mig det nødvendigt at gitter mig herom med nogle Ord, men naturligvis saa upersonligt som mulig. Det er navnlig nogle Udtalelser, som jeg paaskjønner, af det ærede Medlem for Viborg Amt (Thorup), som give mig Anledning til at udtale mig derom. Jeg blev da som sagt opfordret til at udtale mig noget nærmere i Udvalget om dette Hovedspørgsmaal om Betingelserne for Gjemmemførelsen af en Loldlov, hvorved der fandt meget betydelige Nedsættelser Sted. Jeg bemærkede da Leiligheden til at gjentage, hvad jeg havde sagt, og jeg fremhævede, at Regjeringen, naar den hævdede den bestaaende Finantsstilstand, troede derved at opfylde en bestemt Pligt, idet den maatte lægge en særlig Vægt paa, at Initiativet til Skattelettelser til enhver Tid udgik fra Regjeringen. Det ligger i Sagens Natur, mine Herrer, at en Regjering langt snarere kan modtage fra Rigsdagens Haand en ny bebyrdende Skattelov, hvortil den et selv har taget Initiativet, thi medens Fristelserne til at vedtage Skattenedsættelser, uagtet de maatte være mislige i deres finantsielle Følger, kunne være store, saa vil der altid være en afgjort Tilbøielighed til ikke uden Nødvendighed at vedtage nye Skatter. Deri ligger, at Regjeringen, som sagt, langt snarere kan fra Rigsdagens Haand modtage en Skattelov, om hvilken begge Thing enes, selv om den i enkelte Punkter ikke ganske maatte svare til Regjeringens Anskuelse, end en Regjering kan trække sig tilbage fra det Initiativ, som rettelig tilkommer den, naar der er Spørgsmaal om Nedsættelser i Skattelovene. Regjeringen har der en bestemt Opgave til efter Gode at virke til, at en saadan Nedsættelse ikke sker ensidigt, men med fornødent Hensyn til de forskellige Interesser, som have Krav paa at komme i Betragtning. Deraa fandt efter lang Tids Forløb den sædvanlige Konference Sted, efter at Betænkningens-Udkastet var udarbejdet, mellem Ministeren og Udvalget. Det er blevet antydet af den ærede Didsfører, at der fra min Side skulde have været Tilbøielighed til at komme overens med Udvalget. Det er en besynderlig Misforstaaelse. Jeg har i alle Sager, jo vigtigere Sagen er, desto mere, lagt den største Vægt paa, om muligt for Sagerne kom til Forhandling